

kladě bylo zažádáno o knihovní zápis, předpokladům § 32 knih. zákona, ana nebyla v rekursu proti usnesení prvního soudu tato výtká stěžovatelem uplatňována. Rekursní soud postupem tím nepřekročil tudíž meze svého oprávnění.

Čís. 11849.

Jest zmatečností podle § 41 odstavec (2) písm. g) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., nebyla-li dána dědici příležitost, by se vyjádřil o návrhu spoludědiců, by bylo dáno zmocnění k vedení sporu za pozůstalost proti němu.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R I 591/32.)

Soud první stolice vyhověl návrhu dědiců Josefa K-a, Františka K-a a Růženy Č-ové, by jim bylo dáno zmocnění ke sporu za pozůstalost po Boženě K-ové proti spoludědici Václavu K-ovi, neslyšev tohoto spoludědice. Rekursní soud zamítl návrh dědiců.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil soudu první stolice, by dále po zákonu jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

O návrhu přihlásivších se dědiců Josefa K-a, Františka K-a a Růženy Č-ové, by jim bylo dáno zmocnění k vedení sporu za pozůstalost po Boženě K-ové proti spoludědici Václavu K-ovi o zaplacení 22.000 Kč rozhodl pozůstalostní soud bez slyšení spoludědice Václava K-a, jehož dědická přihláška byla usnesením pozůstalostního soudu ze dne 14. října 1931 přijata. Václava K-a považovati jest, an jest dědicem, za účastníka pozůstalostního řízení, ježto jako dědic může býti rozhodnutím ve svých právech přímo dotčen; na tom nic nemění, že podle udání ostatních dědiců jest prý i dlužníkem pozůstalosti; ve své vlastnosti jako dědic jest přes to přímo interesován na tom, zda má za pozůstalost býti podána žaloba již se zřetelem na případnou náhradu nákladů sporu, kdyby pozůstalost ve sporu podlehla; proto měla mu podle § 18 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. býti dána příležitost, by se o návrhu vyjádřil. Ano se tak nestalo, jsou usnesení nižších soudů zmatečná podle ustanovení § 41 odst. (2) písm. g) citovaného zákona, jíž jest podle odstavce (4) citovaného paragrafu dbáti z úřadu.

Čís. 11850.

Výhody § 73, druhý odstavec, c. ř. s. nenastanou, nebylo-li žádáno o právo chudých a o zřízení advokáta ihned po doručení žaloby. Žádost tu nemůže nahraditi předložení dotazníku. I prohlášení strany při prvním roku, že bude žádati o udělení práva chudých, jest opožděné.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R I 672/32.)

Soud první stolice zamítl návrh žalobkyně na vynesení rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi žalovaným v dané lhůtě do 26. dubna 1932, poněvadž žalovaný žádal za právo chudých při prvním roku dne 5. dubna 1932 a předložil dne 19. dubna 1932 řádně vyplněný dotazník (§ 73, druhý odstavec, c. ř. s.). Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl. Důvody: Stěžovatelka poukazuje k tomu, že tu není podmínek § 73 druhý odstavec c. ř. s., zejména, že žalovaný nepodal bez průtahu žádost a vysvědčení nemajetnosti, nýbrž až na konci lhůty k žalobní odpovědi, ač byl při prvním roku řádně poučen a počínal si tedy liknavě a nedbale, a že za toho stavu věci mělo býti vyhověno návrhu žalobkyně a měl býti vynesena rozsudek pro zmeškání. Stížnost jest oprávněna. Nehledíc k tomu, že žalovaný nepodal žádost za právo chudých a za zřízení advokáta ihned po doručení žaloby, jak § 73 druhý odstavec c. ř. s. předpokládá, nepodal žádost tu vůbec a jen předložil dotazník, což žádost nemůže nahraditi (§ 65 c. ř. s.); dotazník byl předložen až za týden po tom, kdy byl magistrátem podepsán. Je tu tedy zřejmo, že žalovaný se nechoval tak, by mohl býti účasten výhody podle § 73 druhý odstavec c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na správné důvody napadeného usnesení a podotýká se k jeho vývodům, že poučení stran o propůjčení práva chudých není předepsáno, že stanoví-li § 73 druhý odstavec c. ř. s., že výhody tam uvedené nastanou jen, bylo-li o udělení práva chudých žádáno bez průtahu po doručení žaloby, plyne z toho logicky, že jinak nenastanou, a že, i kdyby se v prohlášení žalovaného při prvním roku že bude žádati o udělení práva chudých, dala spatřovati již sama žádost o propůjčení tohoto práva, bylo by ji ve smyslu § 73 druhý odstavec c. ř. s. pokládati za opožděnou, jelikož od doručení žaloby žalovanému, t. j. od 23. března 1932, do prvního roku, jenž se konal dne 5. dubna 1932, uplynulo téměř 14 dnů, aniž se žalovaný tento průtah pokusil omluviti.

Čís. 11851.

Za mezipříčiny odpovídá, kdo způsobil, že k nim vůbec došlo, a odpovídá proto i za škodu z toho vzešlou.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 1005/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 3000 Kč, ježto prý žalovaný svým chováním přivodil, že se žalobci onen peníz ztratil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.